

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **Ing. B. F.**, zast. Mgr. Milanem Popelkou, advokátem, se sídlem nám. T. G. Masaryka 11, Prostějov, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, zast. JUDr. Petrem Ritterem, advokátem, se sídlem Riegrova 12, Olomouc, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 5. 2007, č. j. 38 Cad 3/2007 – 16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupci stěžovatele, Mgr. Milanu Popelkovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3808 Kč, která mu bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do šedesáti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým byla odmítnuta jako opožděná jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného sp. zn. KÚOK/110859/2006/OSV-SP/7025/SD-230, ze dne 13. 11. 2006. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Prostějově, jako správního orgánu I. stupně, ze dne 25. 9. 2006, č. j. PVMU 126288/2006 21, ve věci dávek sociální péče.

V žalobě stěžovatel zejména namítal, že správní orgány posoudily vadně jeho podání. Uvedl, že v červenci roku 2006 nebyl žádný právní důvod k zahájení správního řízení a jeho podání nemohlo být posouzeno jako žádost, která by tím pádem byla duplicitní. Současně uvedl, že mu správní orgán do „dnešního dne“ nedoručil své rozhodnutí o odejmutí dávky. Navrhl zrušit napadená rozhodnutí, příp. je prohlásit za nicotná. Současně z důvodů tíživé sociální situace požádal o osvobození od soudních poplatků.

Opožděnost podání žaloby Krajský soud v Ostravě dovodil z toho, že rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručováno do vlastních rukou na adresu trvalého bydliště dne 20. 11. 2006, a vzhledem k tomu, že nebyl zastížen, písemnost byla uložena na poště a žalobce byl vyzván, aby si ji vyzvedl. Posledním dnem desetidenní lhůty podle § 24 odst. 1 správního řádu byl den 30. 11. 2006, a tento den se považuje za den doručení rozhodnutí, i když žalobce si fakticky rozhodnutí převzal až 4. 12. 2006. Ode dne 30. 11. 2006 počala běžet dvouměsíční lhůta k podání žaloby podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která skončila dne 30. 1. 2007. Jestliže žalobce podal žalobu dne 5. 2. 2007, učinil tak opožděně.

Kasační stížnost stěžovatel podal s odvoláním na důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Namítal, že písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí mu bylo doručeno v pondělí 4. 12. 2006, následujícího dne začala běžet dvouměsíční lhůta k podání žaloby, která skončila v pondělí 5. 2. 2007. Ten den podal žalobu u olomoucké pobočky Krajského soudu v Ostravě, a žaloba tak byla podána nepochybně včas. Současně uvedl, že dne 20. 11. 2006 zcela jistě nebyl doma, a dále uvedl, že si momentálně nevzpomíná, zda se jedná i tento případ, ale čas od času se stává, že při vyzvednutí uložené zásilky, o které byl řádně informován výzvou, jsou mu zároveň předány i další dopisy, o kterých až do okamžiku vyzvednutí neměl tušení. Dále stěžovatel poukázal na podle jeho názoru významově rozdílné pojmy správního řádu „uložení“ písemnosti a „den, kdy (uložená písemnost) byla k vyzvednutí připravena“. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 18. 10. 2007 uvedl, že nikdy neobdržel žádnou výzvu k vyzvednutí poštovní zásilky (s rozhodnutím žalovaného) s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí zásilky. Měl již dříve problémy s doručováním písemností, neboť chybou doručovatelky mu nebyly opakovaně doručovány výzvy k vyzvednutí doporučených zásilek, apod., jak je podrobně popsáno ve stěžovatelově stížnosti poště ze dne 14. 6. 2007, a na kterou pošta reagovala přípisem ze dne 25. 6. 2007. Za situace, kdy mu nebyla doručena žádná výzva k vyzvednutí rozhodnutí žalovaného nemohla být užita zákonná fikce doručení a počátek běhu lhůty pro podání žaloby tak lze počítat až od fyzického převzetí zásilky dne 4. 12. 2006.

Žalovaný ve svém vyjádření označil kasační stížnost za nedůvodnou a postup krajského soudu za náležitě a správně odůvodněn v napadeném usnesení. Proto navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu stěžovatel fakticky převzal oproti podpisu na doručence zásilky adresované do vlastních rukou dne 4. 12. 2006. Předmětná doručenka založená ve spisu obsahuje prohlášení doručovatelky s údajem, že adresát nebyl dne 20. 11. 2006 při pokusu o doručení zásilky na adrese I. 18 zastižen, zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí. Dále obsahuje údaj, že výzva k vyzvednutí uložené zásilky s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky zanechána byla. Toto prohlášení je parafováno doručovatelkou.

Podle § 72 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se rozhodnutí účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo vyhlášením. Podle § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoliv bude zastižena. Podle § 23 odst. 1 správního řádu platí, že nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží. Podle § 23 odst. 4 správního řádu se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 15 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Po uplynutí 15 dnů se písemnost vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Podle § 23 odst. 5 správního řádu platí, že zároveň s oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu. Podle § 24 odst. 1 správního řádu platí, že jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s., lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odstavce 2 téhož ustanovení lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu, nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence a nebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Z citace výše uvedených ustanovení zcela jednoznačně plyne, že při doručování zásilky správního orgánu do vlastních rukou, není-li adresát zastižen, zásilka se uloží a adresát se vhodným způsobem o uložení vyrozumí s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí zásilky. Pokud si adresát uložené písemnosti zásilku ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Lhůta k podání žaloby začíná běžet dnem následujícím po dni, kdy nastaly účinky doručení, a skončí po dvou měsících uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty.

V předmětné věci stěžovatel rozporuje především počátek běhu lhůty pro podání žaloby s tím, že účinky doručení rozhodnutí žalovaného nemohly nastat shora popsáním způsobem v návaznosti na uložení zásilky, přičemž tvrdí, že nikdy neobdržel žádnou výzvu k vyzvednutí poštovní zásilky s předmětným rozhodnutím žalovaného.

Nejvyšší správní soud, obdobně jako Krajský soud v Ostravě, zjistil, jak bylo již shora uvedeno, že správní spis obsahuje originál doručenky předmětné zásilky, s prohlášením doručovatelky s údajem, že adresát nebyl dne 20. 11. 2006 při pokusu o doručení zásilky na adrese I. 18 zastižen, zásilka byla téhož dne uložena a připravena k vyzvednutí, jakož i s údajem, že výzva k vyzvednutí uložené zásilky s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky zanechána byla. Toto prohlášení je parafováno doručovatelkou.

Stěžovatel na podporu svého tvrzení, že mu předmětná výzva nebyla nikdy doručena, uvádí, že již měl dříve problémy s doručováním písemností, neboť chybou doručovatelky mu nebyly opakovaně doručovány výzvy k vyzvednutí doporučených zásilek, apod., jak je podrobně popsáno ve stěžovatelově stížnosti poště ze dne 14. 6. 2007, a na kterou pošta reagovala přípisem ze dne 25. 6. 2007. Kopie této stížnosti i odpovědi pošty je taktéž založena ve spisu, nicméně Nejvyšší správní soud ji nepovažuje pro tvrzenou skutečnost za relevantní. Tato stížnost se výslovně váže k jinému případu doručování a také k naprosto jinému problému s doručováním. Stěžovatel zde namítá, že dne 8. 6. 2007 mu „společně se svazkem reklam“ trčela z otvoru domovní schránky „výzva k vyzvednutí zásilky do vlastních rukou“. Výzvu tak považoval za nevhozenou do otvoru domovní schránky. Dále uvedl, že v domovní schránce objevil opakované výzvy, které vůbec nepatřily jemu. Za toto se mu pošta, jak vyplývá z jejího přípisu ze dne 25. 6. 2007, omluvila a přislíbila zjednání nápravy.

Uvedené skutečnosti podle názoru Nejvyššího správního soudu nijak nesvědčí o tom, že stěžovateli nebyla dne 20. 11. 2006 zanechána výzva k vyzvednutí uložené zásilky s rozhodnutím žalovaného, a toto ani nijak nezpochybňují. Váží se k výzvě k vyzvednutí jiné zásilky, která navíc stěžovateli doručena prokazatelně byla. Stěžovatel prakticky jen namítá, že daná výzva měla být do domovní schránky vložena pečlivěji. Pokud namítá, že mu byly do ani toto nijak neproказuje, že mu výzva o uložení zásilky při nezastižení dne 20. 11. 2006 do domovní schránky vložena nebyla. Ostatně pokud by výzva do schránky vložena nebyla, pak by se ztěžil dostavit stěžovatel k vyzvednutí zásilky dne 4. 12. 2006. Tento fakt zcela zpochybňuje pravdivost tvrzení stěžovatele.

Za situace, kdy je ve spisu založen originál doručky předmětné záilky, s prohlášením doručovatelky s údajem, že adresát nebyl dne 20. 11. 2006 při pokusu o doručení záilky na adrese I. 18 zastižen, záilka byla uložena a připravena k vyzvednutí, jakož i s údajem, že výzva k vyzvednutí uložené záilky s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí záilky zanechána byla, a stěžovatel toto svojí argumentací nevyvrátil, má Nejvyšší správní soud za prokázané, že uložení předmětné záilky stěžovateli oznámeno bylo, a účinky doručení rozhodnutí žalovaného nastaly uplynutím desátého dne úložní lhůty, tedy dne 30. 11. 2006. Žalobu potom bylo nutno podat nejpozději do 30. 1. 2007.

Žaloba byla podána dne 5. 2. 2007, tedy opožděně. Krajský soud v Ostravě tak rozhodl v souladu se zákonem, když žalobu jako opožděnou odmítl.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatel nebyl s kasační stížností úspěšný, a správní orgán, tedy žalovaný, náklady řízení o kasační stížnosti neuplatňoval (§ 60, §120 s. ř. s.). K tomu ještě Nejvyšší správní soud dodává, že na uvedeném závěru nic nemění ani skutečnost, že žalovaný se v řízení nechal zastupovat advokátem. Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjádřil názor, že žalovaný správní orgán je z povahy věci orgánem, který je natolik personálně vybaven, aby mohl před soudy jednat svými zaměstnanci, a nevznikaly by tak žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele, Mgr. Milan Popelka, byl ustanoven soudem, platí odměnu za zastupování a hotové výdaje stát (§ 35 odst. 7 v návaznosti na § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s ust. § 11 písm. b), c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky, odměna za čtyři úkony právní služby ve výši á 500 Kč a dále podle ust. § 13 odst. 3 téže vyhlášky náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky za čtyři úkony právní služby ve výši á 300 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně, vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 608 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 3808 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová

předsedkyně senátu